

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/8/2016
Identifikačné číslo spisu:	6016897784
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6016897784.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2016, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabína v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, prerokoval odvolanie odsúdeného O. S., proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, zo 4. októbra 2016, sp. zn. 5Ntc/4/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného O. S. s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 4. októbra 2016, sp. zn. 5Ntc/4/2016, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. rozhodol o uznaní rozsudku Okresného súdu Praha - východ z 22. apríla 2015, sp. zn. 1T 28/2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prahe z 27. mája 2015, sp. zn. 9To 241/2015, ktorými bol O. S., nar. X. M. XXXX v N., občan Slovenskej republiky uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže podľa § 173 ods. 1 Trestného zákona Českej republiky na tom skutkovom základe, že

dňa 6. novembra 2014 v dobe okolo 23.30 hod. v obci N. n. L. v herni v dome č.p. XXXX na ulici G. H. pod hrozbou použitia kuchynského noža zn. Banquet s čepeľou dlhou 125 mm prinútil pracovníka herne M. H., nar. XX. O. XXXX so slovami „daj mi kasu, ja nežartujem“ otvoriť trezor a vydať mu bankovky v čiastke 24.000,- Kč (888,20 Eur), pričom pri odchode z herne zobral mobilný telefón menovaného, čím spôsobil poškodenú spoločnosť S. O., s.r.o., IČ: XXXXXXXXX, so sídlom U. XXX/XX, XXX XX A. X, zastúpenej konateľom M. G., nar. X. V. XXXX, škodu vo výške 24.000,- Kč (888,20 Eur) a poškodenému H. škodu vo výške 1.800,- Kč (66,61 Eur).

Za to mu bol uložený okrem iného aj trest odňatia slobody vo výmere päť rokov so zaradením na jeho výkon do väznice s ostrahou.

Krajský súd zároveň rozhodol o nariadení pokračovania výkonu uloženého trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky a o zaradení odsúdeného na jeho výkon podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Slovenskej republiky do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený O. S.. V odôvodnení odvolania uviedol, že má za to, že ako občan Slovenskej republiky môže „podľa zmluvy v Európskej únii“ vykonať trest v štáte únie, ktorý ho k trestu odňatia slobody právoplatne odsúdil, s tým, že po jeho vykonaní bude podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona z Českej republiky vyhostený do ktoréhokoľvek štátu Európskej únie.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolaniu vyhovel, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a rozhodol tak, že predmetný trest odňatia slobody vykoná na území Českej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného O. S. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v zákonnej lehote o predmetnej otázke na verejnom zasadnutí Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predložených relevantných častí procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetných rozhodnutí zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici, pričom prokurátor vo svojom vyjadrení k ich uznaniu zaujal kladné stanovisko.

Krajský súd postupoval správne, keď skúmal či ide o čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a uznal vyššie citované rozsudky súdov Českej republiky.

Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod na odmietnutie uznania a výkonu predmetných rozhodnutí uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, a to ani dôvod uvedený v § 16 ods. 1 písm. g/ predmetného zákona. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na článok 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii, podľa ktorého sa súhlas odsúdenej osoby nevyžaduje, ak rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd nepochybil ani v prípade, keď odsúdeného O. S. v zmysle § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K odvolacím námietkam odsúdeného možno len uviesť, že boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyhodnotené ako nedôvodné, nakoľko rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým

podľa § 15 a nasl. zákona č. 549/2011.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ až m/, ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

Z pohľadu vyššie uvedeného sú odvolacie námietky odsúdeného O. S. irelevantné, a ako také ich odvolací súd nemohol akceptovať. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.